

1.

Teoria hedonistă ar fi cea mai potrivită să susțină episodul pe care, în acest moment, îl pune la cale Cristian Mireanu.

Așadar: tânărul acesta n-a împlinit 30 de ani, așteaptă cea de-a doua vizită a noii sale cuceriri – Miriam.

Este ora opt fără douăzeci, seara.

La ora opt Miriam trebuie să sosească (nu va întârzia).

Cristian Mireanu se privește în oglindă și se arată încântat de ce vede – obrazul său, proaspăt bărbierit, strălucește; parcă oglinda redă nu doar imaginile, ci și mirosurile ori stările sufletești: în chipul pe care oglinda i-l înapoiază, Cristian Mireanu *întrezarește* și mirosul fin de deodorant și de *after-shave* „Hatric“, pe care le folosise cu puțin timp înainte, după duș.

Alungă din minte istoria procurării produselor cosmetice (și însoțește procesul mental de o mișcare a mâinii de parcă ar goni o insectă enervată), zicându-și, pe bună dreptate, că nu asta trebuie să-l preocupe acum, ci Miriam.

E suficient să pronunțe în gând numele *Miriam*, pentru ca fața lui să-și redobândească seninătatea și luminozitatea.

Cristian Mireanu se simte acum, la ora opt fără cincisprezece minute, ca un regizor inspirat, la capătul montării unui spectacol, aproape de clipa izbucnirii aplauzelor ce nu vor întârzia să vină.

Își rotește încet privirea prin încăpere (o altă comparație ne obligă s-o luăm și pe ea în seamă: aidoma unui general cercetând câmpul de luptă) – garsoniera arată cum se cuvine. Întâi, a făcut curățenie, pe urmă a aranjat acea dezordine strict necesară în casa unui intelectual.

Casetofonul (împrumutat) este pregătit – o apăsare pe buton și se vor revărsa valuri îmbătătoare de muzică. Pe noptieră – țigări. În frigider – votcă și vin, Muscat Ottonel. În bucătărie –

cafea naturală. A, să verifice paharele și ceștile, dacă sunt spălate, dacă lucesc de curățenie, își amintește Cristian Mireanu. Verifică – sunt... Aduce, pe o tavă, două pahare pentru votcă și altele, delicate, cu picior. Le pune pe măsută. E bine. Se întoarce și – nefastă clipă de neatenție – lovește unul din pahare, îl răstoarnă. Oricui i se poate întâmpla. Nu-i nimic. Incidentele fac parte din regula oricărui spectacol. Tânărul înlătură rapid urmele „dezastrului“. Și o cutie cu alune așteaptă să fie deschisă...

O clipă, în vreme ce recapitulează toate astea, Cristian Mireanu se întreabă dacă merită Miriam atâtea pregătiri, e drept că arată foarte bine, dar... Apoi, o altă voce a sa îi răspunde că nu e cazul să fie meschin. Bine, dar nu din meschinărie mă întreb, ci din teama de a nu fi o miză prea mică, un război prea mic. Lasă, lasă, zice celălalt *eu*, acesta este spectacolul pur și în gesturile gratuite nu intră calcule pragmatice... Așa e, se dă învins cel dintâi *eu* al lui Cristian Mireanu, iar tânărul continuă controlul final. Pe perete a lipit un afiș uriaș, în culori strălucitoare (cu un tip care s-a cățarat pe un zid și vede dincolo o grădină paradisiacă, dar le zice câtorva inși care-l așteaptă jos, curioși, și-l întreabă ce se află în partea cealaltă – că nu este nimic, doar pustiul). Într-un vas, cinci garoafe. Special a pus cinci, ca să aibă posibilitatea de a-i vorbi lui Miriam despre semnificația cifrei cinci la greci, despre pentadă, despre Numărul Afroditei, al dragostei și al unirii fecundatoare, al armoniei în sănătate, despre pentagramă, emblema microcosmosului, în timp ce zece e simbolul macrocosmosului. Cristian speră s-o epateze și s-o cucerească și astfel (sau o dată în plus) pe Miriam. Printre armele sale de seducător de provincie (s-ar putea adăuga, pentru exactitate, lângă *seducător*, epitetele: nu profesionist, ci amator, nu excesiv, ci moderat) figurează, la loc de cinste, parada intelectuală. Le vorbește fetelor (coerent) despre felurite chestiuni inaccesibile (relativitatea timpului cosmic, durata anilor pe diferite planete din sistemul nostru solar, „știi că pe Pluton 1 an durează cât 245 de ani tereștri?“), fata evident

nu știe, apoi despre poezia lui Baudelaire și a lui Marin Sorescu, despre traducerea recentă a caietelor lui Valery, despre studiul lui Heinrich Zimmer privitor la civilizația indiană etc., etc., totul pe un ton de nesfârșită blândețe, bunătate și dezinteres (care sunt structural autentice, nu mimate; inautentice devin fiindcă posesorul acestor însușiri se folosește de ele, intenționat, pentru atingerea scopurilor sale frivole) și toate prietenele lui Cristian Mireanu (unele dintre ele atât de îndepărtate de ceea ce se cheamă preocupări intelectuale) sfârșesc prin a-i ceda bucuroase („Cum să nu mă iubesc eu cu tine, când am întâlnit atâția tipi grosolani, și agresivi, și proști, cu tine, care ești atât de blând și de deștept?“).

Acest aspect al personalității sale (mai corect, al masculinității sale), *blândețea*, este o calitate dobândită, în sensul că târziu și-a dat seama că a fi blând reprezintă o calitate. Cristian Mireanu considerase totdeauna faptul acesta (că, privit dintr-un anumit unghi, el pare cumsecade și blând) ca fiind un defect al său, mai ales în relațiile cu femeile. Până într-o zi când se întâlnește la un restaurant cu un prieten din copilărie, mai mare cu vreo patru-cinci ani decât el. Amicul acela ajunsese brusc (tocmai terminase facultatea) un fel de șef (șefuleț) și avea secretară. Era la masă în ziua aceea împreună cu secretara (o femeie tare nostimă), față de care făcea pe cocoșul și era vulgar, își dădea în mod stupid importanță. Atunci, cu blândețea lui (și cu timiditatea lui), Cristian Mireanu a câștigat, prin comparație. Și a învățat ceva ce nu a mai uitat: că adeseori, în privința femeilor, atacurile se poartă nu alergând orbește înainte, ci stând pe loc sau fiind în retragere.

Acum Cristian Mireanu scoate din raftul bibliotecii dicționarul de neologisme și reține următoarele cuvinte, pe care este hotărât să le rostească în cursul serii: *polidipsie* – are de gând să-i declare lui Miriam la un moment dat că este însetat de ea, precum bolnavul febril are polidipsie; cam forțat, își spune; *lorică*, față de tine renunț la lorică, adică platoșă, are să-i zică; *tripudiu* (exuberanță, exultare, dar și dans ritmic al preoților sali

din Roma antică, în felul acesta va aduce vorba despre moravurile antichității și va putea discuta despre *Ospățul înțelepților*, cartea lui Athenaios).

Pune la loc în raft dicționarul și ia *Ospățul înțelepților*. Deschide volumul la pagina 161 și citește: „Se spune că acesta era mormântul lui Sardanapalos care a domnit peste cetatea Ninus; de el a fost scrisă pe o coloană de piatră, în litere heldeice, inscripția pe care a tradus-o în metru. Aceasta sună astfel: «Eu am domnit și cât timp am văzut lumina soarelui, am băut, am mâncat, am avut plăceri, știind că timpul cât trăiesc oamenii este scurt și că viața are multe schimbări și suferințe și că alții se vor bucura de Imnurile pe care le voi lăsa eu. De aceea eu n-am pierdut nicio zi să fac așa.»“

Este ora opt când sună soneria. Cristian Mireanu așază cartea în bibliotecă și se îndreaptă spre ușă. Așa cum se aștepta, a sosit Miriam.

...Seara fu o reușită. Totul decurse ca în scenariul său, nicio fisură. Miriam îi declară că îl iubește. În timp ce o săruta, el făcu în minte, rapid, calculul după câtă vreme de când se cunoscuseră apăsarea declarația și rezultatul pe care-l obținut i se păru mulțumitor (și el conform așteptărilor). Cristian îi răspunse la declarație astfel: Și tu (și era menit să sublinieze reciprocitatea sentimentelor) îmi ești dragă (*dragă* respingea identitatea sentimentelor, *dragă* nu este totuna cu *te iubesc*).

Hotărârea că au mare nevoie unul de celălalt, că sunt atât de potriviți unul pentru celălalt, că este un noroc nemărginit faptul că s-au cunoscut. Hotărârea că trebuie negreșit să facă revelionul împreună undeva la munte, între zăpezi.

O dată sau de două ori, în fugă, în mintea lui Cristian Mireanu se ivi demonul ori spiridușul ironic care-i șopti că Miriam este cam naivă sau găsculiță sau superficială, asta ca să nu zicem că n-o duce mintea prea mult. Dar acest demon sau spiriduș ironic pieri îndată, topit în noianul impresiilor favorabile pe care le producea Miriam. Era suficient de frumoasă

Gabriel Chifu

pentru a înclina balanța și a-l face pe Cristian Mireanu s-o considere și inteligentă, și profundă.

...Și-a pus un pulover de-al lui Cristian Mireanu (culoarea oliv), și-a înnodat șalul ei (din mătase albastră cu fire argintii, luat de la Fondul Plastic) în jurul șoldurilor, în chip de fustă exotică. Fumează aruncând, cu buza de jos răsfrântă, fumul peste umăr. Îi stă atât de bine. Explică: *Așa umblam astă-vară în Costinești, învelită cu șalul ăsta, mă știa toată plaja, nebuna aia...* (Miriam zâmbește, se vede limpede că este sedusă de persoana sa, vorbește de parcă ar voi să se mângâie și să se sărute cu vorbele, în continuare aruncă fumul peste umăr)... *Iar acum vreo lună, mă oprește un bărbat aici, la noi, pe bulevard: Scuzăți-mă, domnișoară, nu purtați dumneavoastră astă-vară la Costinești un șal albastru, mătăsos?, Ba da, îi răspund. Mereu m-am gândit la dumneavoastră, îmi zice, eram atunci, la mare, cu soția, cu copiii, mereu mi-a fost de atunci gândul la dumneavoastră. Măi, tipul era om serios, elegant, trecut de patrușcinci, delicat, mi-a mărturisit că s-a îndrăgostit de mine, mă iubește...*

Un exponent al teoriei hedoniste ar putea fi, într-adevăr, unul dintre zeii care susțin din umbră, pentru Cristian Mireanu, seara aceasta. Un altul ar putea fi spiritul ludic, zeul animat de plăcerea jocului. Al treilea – zeul nepăsării, cel care face să se manifeste o imensă dezimplicare chiar în toiul unei îmbătări, al unei pasiuni atât de evidente, încât nu pot fi puse la îndoială. Toți trei sunt niște zei de fum, repede pieritori. (De n-ar fi și alți zei, cu adevărat tutelari, care acționează fără știrea lui Cristian Mireanu, dincolo de voința lui – zeul ridicolului, cel al mimetismului.)

2.

Până când chelnerița le aduce cafelele (foarte bune, Stănescu Haralambie este cunoscut aici, se știe că lucrează la ziar), Cristian Mireanu îi explică lui Har (așa îi spun lui Haralambie prietenii, asta da prescurtare) despre ce este vorba.

— Bătrâne, numai tu mă poți ajuta.

Cei doi s-au cunoscut la sala de tenis de masă, cu vreo trei ani în urmă, sunt ceea ce se cheamă amici. Cristian Mireanu chiar se întreabă dacă relația lor atât de aproximativ definită, amicitia, e în măsură să-l facă pe Haralambie să-l servească.

— Sunt îndrăgostit, continuă Mireanu, am o iubită cu care vreau să mă căsătoresc. (N-are de gând să se căsătorească, dar adaugă asta ca să fie convingător.)

Har bea cafeaua cu gesturi repezi și fumează țigară după țigară. Ascultă febril, nervos. Așa este tot timpul, fără astâmpăr. Și acum: aproape nu are răbdare să asculte, Cristian Mireanu vorbește lent, cu pauze, își caută cuvintele, parcă ar fi ascunse ba în buzunar, ba undeva într-un cotlon din văzduh. Or, ritmul de vorbire al lui Har Stănescu este altul, mult mai rapid.

— Și e frumoasă iubita ta? se interesează Har.

— Destul de..., apucă să rostească (dovadă de inabilitate) Cristian Mireanu, apoi își dă seama că nu se cade să te lauzi cu femeile tale frumoase în fața unui bărbat însurat, intrat la jug, cu copii și cu probleme, cum este Haralambie.

— De, ca toate femeile, încearcă Mireanu s-o dreagă.

Dar Haralambie Stănescu nu reține decât prima parte a afirmației:

— Dacă e frumoasă, te ajut. Spune care este problema. Dar repede, că am ședință de sumar.

— Vreau să mă duc să fac revelionul cu ea, la munte.

— Bun, se grăbește Har să presupună, și vrei să vorbesc la O.J.T. să-ți dea două locuri la Sinaia.

— Nu, nu... locuri avem și mergem la Herculane, nu la Sinaia, altceva vreau...

— Ce?

— Am nevoie de câteva zile de concediu medical... Nu pot pleca de la slujbă.

— E mai greu, zice Har.

Cristian Mireanu îl privește atent pe Har Stănescu: din câte îl cunoaște, înțelege că amicul său poate să-l ajute și o să-l ajute, iar ce a zis, a zis numai așa, ca să-și dea importanță.

Har se ridică și șoptește:

— Scuză-mă un minut, mă duc până la toaletă.

Cristian Mireanu se uită la el cum se îndepărtează printre mese: merge precipitat, își leagă corpul și brațele, salută în dreapta și-n stânga. Lui Har meseria pe care o are (redactor cu probleme sociale la ziarul local) îi vine ca turnată. Este un om făcut să se bage în toate, să facă și să desfacă toate nodurile. Orice îl interesează, orice problemă ai avea, el este cel mai nimerit să i te adresezi pentru rezolvare. Îți vorbește despre orice subiect cu maximă implicare, peste tot este ca acasă.

Rămas singur la masă, Cristian Mireanu începe să prindă freamătul locului: e ora prânzului, restaurantul se aglomerează. La câteva mese mai încolo, chelnerița (aceeași care fusese cu ei foarte amabilă) refuză să-i servească pe trei inși (par oameni serioși), fiindcă nu și-au lăsat paltoanele la garderobă.

— Degeaba, nu vă iau comanda. Și tov' director Alexandroaie mi-a zis, Ileano, fetelor, ce faceți, faceți pe pielea voastră!... Ce vreți, să-mi desfacă mie contractul de muncă pe motiv că adică nu sunteți alde dumneavoastră oameni de înțeles?

Nici Cristian Mireanu, nici Haralambie Stănescu nu-și depuseseră paltoanele la garderobă, dar asta nu a părut să deranjeze pe cineva din personalul localului: toți sunt numai zâmbete cu ei. La masa din spatele său, Cristian Mireanu aude un glas de femeie:

— Asta e apă chioară, nu cafea.

Cristian Mireanu zâmbeste, a mea e chiar cafea, își zice, ce înseamnă să vii la restaurant însoțit de Har Stănescu. Și tot la masa din spate: zgomot de lichid turnat în pahare, de pahare ciocnite.

Atunci se reîntoarce la masă ziaristul.

— Am întârziat, am trecut pe la bucătărie, am cumpărat o sută de grame de cafea și doi pui. Cafeaua pentru mine, puii pentru copii, ce să fac?, aspecte...

Har Stănescu pare să fi uitat că are ședință de sumar. Comandă două porții de ficăței cu mujdei, apă minerală și încă două cafele. Are poftă de vorbă. De povești. *Bavarder, bavardage, bavarde*. A vorbi câte în lună și în stele. Pentru unii *a discuta* este o plăcere tot atât de mare ca și alcoolul, tutunul, femeile sau călătoriile. Cei doi (Cristian Mireanu în mai mică măsură, Har Stănescu în mai mare) fac parte dintre aceștia. Este un viciu nevinovat, nedăunător. De aceea poate fi acceptat, mai cu seamă că nu a intrat în colecția de vicii deja consacrate, recunoscute de toată lumea: *a discuta la o cafea, interminabil*. Poate plăcerea aceasta o înlocuiește pe aceea mai veche, din sate – *a sta de taină pe buza șanțului*. Cum la oraș nu există o *buză a șanțului*, e normal să găsești alte locuri potrivite... Ori poate plăcerea discuțiilor din cafenea reprezintă o adaptare a mitului – *simpozion, liceu, școală filosofică peripatetică* etc.

Har Stănescu:

— Apropo de iubite. Se ține morțiș de mine o puștoaică.

În timp ce ascultă, Cristian Mireanu își zice că din schița de portret al lui Har Stănescu nu trebuie să lipsească aceste două constatări: predispoziția lui Har Stănescu de a fabula, de a exagera, de a trăi în ficțiune și convingerea lui Har Stănescu că orice eveniment senzațional trebuie neapărat să i se întâmple lui, el, Har Stănescu, trebuie să se afle în miezul lucrurilor pentru ca respectiva întâmplare să fie validată ca eveniment senzațional și, invers, orice eveniment care nu-l are pe Har Stănescu ca personaj central nu-și merită numele.

— Eram într-un juriu la un festival de muzică ușoară și m-am luptat să primească ea Marele Premiu, îl merita, continuă el povestea. Este elevă de liceu. S-a îndrăgostit nebunește de mine. Îmi scrie epistole kilometrice, îmi învață pe de rost

articolele din ziar, i-a povestit maică-si totul, vrea să se sinucidă... Nu știu cum s-o iau.

Când se despart (pe la orele trei ale după-amiezi, în stradă îi întâmpină un vânt tăios și o burniță enervantă), Har Stănescu îl asigură pe Cristian Mireanu:

— Cu certificatul medical pentru concediu, fii fără grijă. Te duci la doctorul Stavru, ortoped, e prietenul meu, tânăr, capabil. Și foarte cumsecade. Îi spui că vii din partea mea. Consideră rezolvată chestiunea.

Rămas singur, Cristian Mireanu, de la primul telefon public ce-i iese în cale, o sună pe Miriam.

— Tu ești, iubi scump? Te sărut catifelat de mii de ori (Miriam se răsfață, se pisicește, îi place să fie siropoasă), de ce nu mi-ai telefonat până acum, te-am așteptat, mi-a fost dor de tine, de când nu ne-am văzut, parcă a trecut un veac! (trecuseră de fapt șase ore).

— Nu exagera, îi răspunde bărbatul, dar pârâiturile aparatului telefonic o împiedică pe Miriam să înțeleagă ce spune Cristian Mireanu.

— Ce zici, nu înțeleg ce spui?!... Vorbește mai tare, iubi scump.

— Ziceam că am găsit o soluție pentru acele zile de concediu.

— O, bravo, bravo... Vii pe la mine? Te aștept să-ți dau un premiu!

— Sigur că vin.

— A, ba nu, mai bine haide să ne întâlnim în oraș, se răzgândește Miriam, am auzit că au adus la *Romarta* niște pantofi super mișto, să ne întâlnim în oraș. Vrei?

— Vreau.

Se întâlnesc peste o jumătate de oră în colț, la Galeriile de Artă. Cristian Mireanu se simte nespus de bine să fie văzut cu o tipă după care toți întorc privirea.

Bat vreme de două ceasuri toate magazinele de încălțăminte. Într-un singur magazin, pe Lipscani, găsesc pantofii

doriți (într-adevăr „Haiși, super mișto“, cum exclamă Miriam), dar nu sunt numărul potrivit. Miriam îi probează: o strâng.

— Și nici după culoare nu mă dau în vânt, îi spune ea lui Cristian Mireanu.

Nu cumpără pantofi, în schimb, tot vânturându-se prin magazine, găsesc într-un loc compot de ananas, altundeva niște tricouri chinezești de bumbac. Miriam este ahtiată după cumpărături. Azvârle în dreapta și-n stânga o mulțime de bani: își cumpără (ca să se răzbune că n-a găsit pantofi) o geantă, o pălărie și, de la Fondul Plastic, o diademă și o centură, aurii amândouă (*De unde are atâția bani?*, se pomenește Cristian Mireanu întrebându-se, și-și dă seama că nu știe prea multe lucruri despre prietena sa, în afară că o cheamă Miriam, Miriam și mai cum?, că are numărul de telefon 59268, că stă într-un apartament proprietate personală pe lângă gară și că este funcționară undeva, la ADAS... a, da, și că e drăguță. Foarte drăguță. În fine, o să afle el amănunte, dacă-și propune...).

3.

Cristian Mireanu ajunge pe peron în ultimele clipe, când trenul tocmai intră în gară.

Miriam îl zărește:

— Vai, dragă (*Nu-mi spune nici Cris, nici iubi scump, ceea ce nu este semn bun*, își zice Cristian Mireanu), am o mie de draci, eram impacientată.

Impacientată lipit de *am o mie de draci* i se pare lui Cristian Mireanu că sună rizibil, o mizerie, dar nu rostește asta cu voce tare, ci:

— Iartă-mă, s-au ivit complicații.

— Complicații, dar nu tu un telefon, nu tu nimic, mă lași aici, expusă...

Gabriel Chifu

— Cum adică expusă?, se miră Cristian Mireanu, căruia cuvântul *expusă* îi displace și-l face să pufnească în răs (răs interior, desigur).

— Expusă, s-au luat derbedeii de mine: singurică, singurică, păpușico...

Cristian Mireanu o sărută pe obraz.

— Iartă-mă!

Îi ia sacoșa și o conduce spre vagonul lor (vagonul 9, locurile 45, 47).

— Îmi pare cu adevărat rău, dar zău n-am avut cum să te anunț și zău s-au ivit complicații.

— Ce fel de complicații?, întreabă Miriam (ton de fetiță îmbufnată).

Lui Cristian Mireanu nu-i este greu să observe că prietena lui doar mimează supărarea, nu este cu adevărat supărată. O privește cu coada ochiului în timp ce se strecoară prin mulțimea de pe peron: nu va fi fiind înzestrată Miriam cu ceea ce se numește darul exprimării verbale, dar aceasta n-o împiedică să fie, totuși, o fată adorabilă și să arate superb (genul sportiv, manechin bun pentru orice firmă); în fond, se poate lipsi de talentul vorbirii... se exprimă atât de convingător cu trupul său, coerent, armonios.

— Complicații reale cu certificatul medical. Îmi trebuia o trimitere de la medicul de circă, doar astfel e valabil certificatul... Acum totul e în regulă, s-a rezolvat.

Cristian Mireanu își termină explicația și o ajută pe Miriam să urce în tren (urcă ultimii, scara este acoperită cu un strat gros de zăpadă înghețată și murdară).

Își fac loc printre cei care umplu culoarul (excursioniști, copii care plâng, țărani, o bătrânică, navetiști, elevi, militari în termen, rucsacuri, schiuri, valize, sacoșe legate cu sfoară, damigene, vorbe colorate, amestecate, vorbe în dungă, un puhoi, ciocnindu-se violent, în sfârșit – întreg cortegiul pe care-l presupune vânzoleala sărbătorilor de iarnă).

— Și ce spune certificatul, de ce suferi, Cris?

— Închipuie-ți că am discopatie lombară.

— Fugi de-aici! râde ea cu poftă, atrăgând atenția oamenilor pe lângă care trec.

În compartiment (ceea ce tinde să devină un clișeu pentru proza care descrie o călătorie cu trenul) găsesc locurile ocupate: fuseseră vândute și altora. Un domn între două vârste se oferă să-i cedeze lui Miriam locul său. Problema locurilor o vor rezolva când va apărea controlorul (va fi însoțit de cineva care asigură supracontrolul). De fapt, Miriam o va rezolva cu ușurință (trebuie precizat că are o vocație evidentă de a se descurca în orice situație: farmecul ei fizic deschide orice lacăt); își vor lua bagajele și vor fi invitați de însoțitorii trenului într-un compartiment, cu două vagoane mai în spate, pe care aceștia îl păstrasera pentru ei.

Curând, se va umple și acest compartiment: o familie tânără (el – înalt, inginer, ea – micuță, a absolvit Informatica și lucrează la un centru de calcul, ambii călătoresc împreună cu băiețelul lor de cinci ani, Ștefănel) și două perechi cu aceeași componență (el, student vorbind stâlcit românește, ea, frumuseică, autohtonă, fără profesie). Atmosfera în compartiment se va încălzi. Ștefănel va fi în centrul atenției. Copilul va dovedi că are o minte foarte ageră; va stârni simpatia celor mari, toți se vor mira când vor afla că are doar cinci ani. Băiețelul va face calcule, va vorbi despre Sena și despre Turnul Eiffel, va întreba câte țări sunt în Europa și tot el va răspunde, va face comparații ingenioase („polo este un fel de fotbal inundat“), va corecta greșelile de gramatică ale celor mari (autohtonele și prietenii lor). Timp de un ceas va fi un spectacol la care vor participa toți, cu plăcere. Pe urmă, copilul va ațipi. Tinerii vor scoate din sacoșele lor de piele o sticlă de *whisky* și ciocolată străină, luată de la *Shop*. Se vor ameți. Vor sforăi. Fetele care sunt cu ei vor comenta: „Ce vrei, dragă, unde nu e caracter, nu e caracter. Vax albina, degeaba îl dai jos din pom și-i pui pe el costum de stofă englezească (evitarea cacofoniei se pare că nu le preocupă pe decorativele domnișoare – *n.a.*) că el tot cum știe se poartă...“ După care vor închide și ele ochii.